

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 152.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

αὐτοκράτορα. τὸν θυμὸν δὲ αὐτῷ δου-
ροφόρον ὡς δαδῶσας, καὶ νομοθετή-
σας αὐτῷ ῥηθῆναι παρά τινος, ὡς ὀ βασι-
λεὺς ἐβέλεται, καὶ πᾶν ὅσον ἡδοναῖς
τε καὶ λύπαις εἰς κακίαν ἐκδοτὸν ἐξο-
ρίσας τῆς σωτῆρ γνώμης, πικρίας ἢ
ἀνώγει ψήφον.

Τῷ αὐτῷ. ρνα.

Ἐλευθερίαν ψυχῆς χαλεπῆρες τὸ
ἄδολον, τὸ ἥμερον, τὸ φιλόανθρωπον,
τὸ ἀνδρῆϊον, τὸ δίχμον, τὸ σῶφρον, τὸ
συγκρατασιακόν, τὸ ἥπιον, τὸ μετα-
δοτικόν, τὸ μὴ χρεῖπι, ἀλλὰ κρίσει κρα-
τῆν καὶ ψυφίζεσθαι, καὶ τὰ ἄλλα τὰ
τέτων ἀδελφά. ἀνελευτέρη δὲ τὸ τοῖς
ἐναντίοις πάθει κεχερωσθαι, καὶ πᾶ-
σαν ἀγαθὴν ἐπισημαῖ ἐξ ἐαυτῆς ἐξωστρα-
κίσει.

Ἰσιδώρῳ Διζκόνῳ. ρνβ.

Ἐπειδὴ γέγραφας, δι' ἡμῶν ἀίτια Ἀα-
ρόν καὶ Μαριάμ κακῶς ῥηθῆναι Μα-
σαῖα, ἢ Μαρία μόνῃ ἐπεπημῆθη, λέγεις
αὐτῆς τῷ παροιστοῦ ἔθνα ἢ γλώσσα
λοχὰ ἐπαυθι(άσης, γράφω μὲν καὶ δ
ἠκουσα παρὰ πινος σοφῶ, ἕκαστάξω
δὲ καὶ τὸ ἐμαυτῷ νενοημένον, ἵν' αὐ-
τὸς δοκιμάσῃς τὸ ἀληθέστερον. ἔφη μὲν
οὐδ' ὀκείνος, ὅτι ἐπειδὴ ἀρχὴ ἱερασι-
νῆς ἦν, οὐκ ἠθέλησεν ὁ θεὸς ὑβείσαι τὸ
παροιστοῦ, ἵνα μὴ καὶ τὸ τέλος γένη-
ται ἐπορείδισον. ἐγὼ δὲ ἔτ' ἀνατρέψω
τὸτο, ἔτ' ἐγκρίνειν ἔχω, οὐκ ἀνατρέ-
πω μὲν ἐπειδὴ ἔδεν ἔτε τιμὴ ἀρετῆς,
ἔτε τιμὴ εὐσεβείας ὡς βλάβη. οὐκ
ἐγκρίνω δὲ, ἐπειδὴ παρὰ τῶν Ἀαρὼν ἱε-
ρασινῶν ἦν θεοτότερον, καὶ ἐναντιμακτος ἢ
τῶν Μελχισεδέχ. καὶ ὅτι οὐ καὶ ἀδέχθη-
τον κριτικῶ Διζκ. τὸ ἀξίωμα τῶ πλά-
σαντος, τὸ δίχμον παρδῆν. ἀλλ'
ὀκείνο μάλλον φημὶ, ὅτι ἐπειδὴ ἢ γρα-
φὴ ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῆς Μαριάμ
παροιστοῦ, τὰνδρὸς καὶ ἀρχιερέως,
οἶμα, τὸ ἀπέρμα αὐτικῶ δεικνύεται.

præbueris, edicâsque ei, ne quid eorum,
quæ regi minimè grata sunt, efficiat, atque
id omne quod per voluptates & mœrores
vitio addictum est, ex animo tuo eieceris,
hac demum ratione diuino calculo honor
abs te habitus fuerit.

Eidem. 151.

Ingenuæ animæ notæ sunt, à dolo ab-
horre, suauem, humanum, fortem, iu-
stum, pudicum ac temperantem esse, in-
dulgenter se ad inferiores demittere, leni-
tati & beneficentiæ studere, iudicio non
gratia & fauore superare ac decernere,
aliâque his affinia. Scruilis contrâ, contra-
riis affectibus subiectum esse, probamque
omnem cogitationem ex seipso propelle-
re atque ablegare.

Isidoro Diacono. 152.

Quandoquidè per litteras quæris, quid-
nam causæ sit, quamobrem cum Aaron &
Maria Mosen maledictis inceserint, sola
tamen Maria obiurgata fuerit, lepra nimi-
rum ipsius faciei, in qua lingua delitescit,
offusa, priùs quidem id quod ab erudito
quodam viro accepi, scribam, post autem
id quoque, quid mihi in mentem venit,
subnectam: quòd ipse vtrum ad veritatem
propensius sit, expendas. Aiebat igitur il-
le, quia sacerdotij principium erat, idcir-
co Deum sacerdotij præludio ignominia
notam inurere minimè voluisse: ne finis
quoque probrosus existeret. Ego verò hæc
rationem nec cur euertam, nec cur probè
habeo. Cur, inquam, euertam nō habeo,
quoniam nec virtutem nec pietatem lædit.
Cur item probem non habeo, quia ante
Aaronem diuinius & incruentum sacer-
dotium erat, nimirum Melchisedechi. At-
que item quia integri iudicis non est, ob
eius, qui deliquit amplitudinem & digni-
tatem iuris religionem contemptui habe-
re. At verò illud potiùs dixerim, quia Scri-
ptura Mariâ viro suo ac Pōtifici præposuit,
Quo ij

ideo mihi videri eam semen præbuisse, illum autem subsecutum fuisse. Qui autem semen porrexit, is profecto eorum quæ exorta sunt, author habendus est. Ac proinde, cum omnes penè in deserto vitulum effecissent, quidam pœnas dederunt, hoc est ij fortasse, qui scelus auspicati fuerant, quidam autem veniam consecuti sunt, ij nempe qui per fraudem & imposturam illorum vestigiis institerant. Neque enim tam facinus ipsum exploratur, quam quæ mente perpetratum sit. Siquidem iudex ille etiam ad ipsas vsque cogitationes grafatur. Quamobrem ita statuo, quod Maria priore loco, Pontifex autem posterior collocatus sit, cum aliis in locis maritus priorem, vxor posteriorẽ locum obtineat, hoc non additamenti, sed afferendæ causæ gratia cõtigisse. Siquidem scemineum genus magna ex parte loquax & curiosum est. Eoque etiam factum est, vt pœna in eam constituta sit. Nam alioqui, eum Scriptura reliquis in locis Aaronem anteposuisset, hoc loco eum minimè postposuisset, nisi causam afferre voluisset.

Alphio. 153.

Etsi, vt scribis, Zosimus prædatorij agminis dux est, & eorum qui plebem deuorât, ἐξάρχος, & eorum, qui ignauè & negligenter viuunt, patronus, ac cõtrà eorum, qui rectè munus vitæ suum administrât, insectator: at ego tamen non hunc solum accuso, verum etiam Palladium & Maronem, qui subsidiariam, vt aiunt, ipsi operam præbent, suamque potentiam aduersus proborum virorum lenitatem morumque suauitatẽ instruant. Etenim hi sunt, qui istius improbitati comparât, nec eam extinguere patiuntur, verum nefariam hanc & execrandam mercedem persolunt simul & accipiunt. Siquidem tuendis improbitatibus hoc se assequi putant, vt ipsimet muniantur: & probis oppugnâdis victoriam sese adepturos sperant. At Deus, qui & improborum odio commouetur, & proborum amore flagrat, hæc minimè laturus est.

κακείνον ἐπιπολεθῆκεται. ἔδὲ τὸ ἀπὸ
μα ὠδύχων, τῆς φύσιν διλογοῦ
αἶπος. διὸ καὶ πάντων χεῖρον μοχο-
ποιήσαντων ἐν τῇ ἐρήμῳ, πινὲς μὲν ἔδο-
σαν δίκην, οἱ κατάρξαντες ἴσως τῆ
πλοῦματος. πινὲς δὲ σωεγνώθησαν,
οἱ καὶ ὠδύλοισιν καὶ ἀπάτιν ἀκο-
λεθῆσαντες ἐκείνοις. οὐ γὰρ τὸ γεγε-
νημένον ποσοδοῖ, ὅσον ἡ γνώμη, μεθ
ἧς γένηται, βασιανίζεται. χωρεῖ γὰρ
ὁ κριτὴς καὶ μέγεις ἐνοιοῖν. οἶμαι οὖν
ἐπὶ σωεπαύχθαι μὲν τὴν Μαρίαν,
ὠδοπαύχθαι δὲ τὸν ἀρχιερέα ἐν τοῖς
ἄλλοις σωεπαύχθαι μὲν τὰνδρος,
ὠδοπαύχθαι δὲ τῆς γυναικὸς, ἢ
καὶ ὠδύχθαι γίνονται, ἀλλὰ κατὰ
ἀπολογία. ἀλλὰ γὰρ, ὡς τὰ πολλὰ,
τὸ γυναικεῖον γένος καὶ ἀφίερρον. διὸ
καὶ Ἰσὼς ἀπητήθη, ἐπεὶ ὄσα ἐν
τοῖς ἄλλοις ἀπασὶ σωεπαύχθαι τὰ Αα-
ρων, ἐν ταῦθα αὐτὸν ὑπέταξεν, εἰ μὴ
ἀπολογία ἠθέλησεν.

Αλφίω. ενγ.

Εἰ καὶ, ὡς γέγραπται, Ζώσιμος τῶ
ληφικῶδ ἀίφης ἐστὶ κορυφαῖος, καὶ τῆς
δημοδορῶν ἐξάρχος, καὶ τῆς βιβλίως
βιοῦται σιμῆρος, καὶ τῆς ὀρθῶς
πολιτευομένων κατήγηρος. ἀλλ' ἐγὼ
ὄσα αὐτὸν μόνον ἀπῆμει, ἀλλὰ καὶ
Παλλάδιον καὶ Μάρανα, τοῖς ὡς φα-
σι, σωμασίζοντας αὐτῶ, καὶ τὸ σφῶν
δύωμιν καὶ τῆς τῆς ἐπιτεκῶν σωε-
τητος ὀπλιζοντας. ἐκείνοι γὰρ εἰσὶν
οἱ τῆς βαννίτες τὴν κακίαν, καὶ σωε-
θῆναι μὴ συγχοροῦντες, ἀλλὰ τὴν ἐπι-
ρατοῖν ταῦτιν ἀπιδδοῖν παρέχοντες τε
καὶ λαμβάνοντες. τῶ γὰρ συγχοροῦν
τῆς φαύλης, συγχοροῦνται ἰθὺς
σι, ἢ τῶ ἐν πεπολεμῶσαι τοῖς φι-
λαρέτοις σωεῖσθαι σωεδοκῶσι.
ἀλλ' ὄσα οἰσὶ ταῦτα ὁ θεὸς ὁ μιστο-
νηρος καὶ φιλάγαθος.

Αρπικρῶ